

Jacob benedictionem, quam ipse susceperat, filiis suis impertitus est (1); non quidem totam singulis, sed cuique partem tribuit illius totalis benedictionis, quam, post Abraham et Isaac, assecutus fuerat. Id manifestum est, tum ex contextu; non enim singulis eadem et aequalia praedicat, vel tantum, quantum sibi fuerat promissum: tum ex prooemio benedictionis (2) filiorum Joseph: tum ex Ecclesiastico (3): *Divisit illi partem in tribubus duodecim*: tum Moysis testimonio (4): *Benedixitque singulis, benedictionibus propriis*. Unde non tota promissionis terra, sed pars tantum singulis filiis contigit; unum populum seu tribum, et principatum singuli, excepto Levi, efformandum susceperunt, non multos; hinc de Manasse dixit Jacob (5): *Et iste erit in populum* (ita in hebraico; non *populos*): neque singulis, sed uni Judae, promissum *Semen benedictum, expectatio gentium*.

§ II.

De Sceptro

42. *Vox sceptrum*, hebraice *Schebhet* (virga), in SS. Scripturis significat tum tribum, tum symbolice auctoritatem, qua regitur tribus. Sic dicitur (6), quod Joroboamo dederit Deus decem *schebhet*, *αἰπίπρα*, tribus; Roboamo vero unam. Septuaginta Interpretes passim adhibent vocem *αἰπίπρον* ad tribum significandam, et vocem *Schebhet* vertendam. Vide Habacuc (7), et Hieronymi interpretationem, qui vertit vocem *metil* (virgam), tribus. Vocem autem *schebhet*, sive cum regimine, sive absque regimine, saepe invenies pro tribu significanda. Consulas Josue, XIII, 33; 1.^m Paralip. XXIX, 6; Exodi, XXVIII, 21, Deuter. I, 13.

§ III.

De Ducibus

43. Filii Jacob, cum filiis duobus Joseph ab illo adoptatis, benedictionem susceperunt, ut tribum seu populum singuli constituerent (8), et insuper, quod capita et duces (mechokek) forent illarum. Sic Dan explicite dictum est (9): *Judicabit populum suum sicut et alia tribus in Israël*. Hinc in Exodo (10) laudantur

(1) Gen. XLVIII, XLIX.—(2) Ibid. XLVIII, 4-6, 19.—(3) XLIV, 26.—(4) Gen. XLIX, 28.—(5) Ibid. XLVIII, 19.—(6) III Reg. XI, 31, 32.—(7) III, 14.—(8) Gen. XLIX, 26.—(9) Ibid. v, 16.—(10) VI, 14-25; XXXIV, 31, 32.

Principes domorum cujusque tribus, et Principes populi: et in libro Num. (1) dicitur: *Hi nobilissimi Principes multitudinis, per tribus et cognationes suas, et capita exercitus Israël*. Videas etiam lib. III Regum (2). Isti Principes judicabant populum, et jurisdictione utebantur, uti legitur in libro Judicum (3), et lib. I. Machabaeorum (4). In Evangeliiis quoque sermo est de Principibus populi. Id nempe promiserat Deus Abrahae (5): *Erit in nationes et reges populorum orientur ex eo*. In l. Jud. V, 14, Principes populi eadem voce, *mechokek*, appellantur.

Neque putandum, defecisse Principes tribuum cum Judices et Reges constituti fuere super Israël: quod patet ex l. 1 Paralipom. (6), et ex l. III, Regum (7). Hinc singulae tribus, etiam Regum tempore, instituebant bella, et dilatabant terminos suos (8). Vide etiam quantum valerent Principes tempore Jeremiae, (I, 18, XXXVIII, 4, 5).

§ IV.

De Messia

44. *Messias*, quare hoc fuerit insignitus nomine, supra, ad Cap. I, praenotavimus. Pluribus quidem aliis laudatur nominibus: *Domini, Emmanuelis, Regis, Pastoris, Principis, Consiliiarii, Fortis, Admirabilis, Agni*, etc. In hac Jacobi prophetia appellatur *Schiloh*, seu *Scheloh*, vox admodum difficilis interpretationis. Sive autem vocis etimologiam, sive interpretum varias perpendas interpretationes, ad Messiam verissime pertinere, quemadmodum supra ostendimus, nullatenus in dubium potest revocari.

45. Ea vox hebraice, et sine punctis scribitur, *שלח* (*schlk*); vel ut existimavit Hieronymus; *שלח* (*schlch*). Hujus autem vocis multiplex esse potest radix, et significatio, et inde diversis vocalibus, seu punctis, est adnotanda.

a) Hieronymus putavit a verbo *Schalach* (*שלח*), quod *mittere* significat, procedere.

b) Alii plurimi interpretes existimarunt, a nomine *Schiliah* (*שלח*) *secundina*, ortum ducere; quo nomine, *metonymice*, filius significatur.

c) Antiquiores autem interpretes, uti, inter alios, Samaritani, Alexandrini (LXX dicti), Aquila et Symmachus, Theodotio, Onkelos, Talmudici, etc., nec non Patres

(1) I, 16; X, 14-16.—(2) VIII, 1.—(3) V, 9.—(4) XIV, 28.—(5) Gen. XVII, 16.—(6) XXVI, 26.—(7) VIII, 1.—(8) I Paral. IV, V.

communiter, ut Augustinus (1), Cyprianus (2), Ignatius, Irenaeus, Tertull. Ambros. Leo papa, Hieronymus, etc., repetunt ex litera ω , quae in principio dictionis, est relativum *qui, quae, quod*; et pronomine dativo ל , *ei*; in fine enim η pro γ poni solet. Juxta ejusmodi etymologiam, vox illa sic scribitur: שלח . *Schelloh, quod ei*.

d) Recentiores interpretes a radice שלח *Schalah, pacificum esse*, vocem deduxere.

Ex dictis elucebit, quare interpretes diversimode vocem hanc *Schelloh* intellexerunt, juxta diversam punctuationem, vel, quam putabant, vocis etymologiam; et quo pacto Messiae illorum interpretationes optime congruant.

46. a) Aliqui verterunt igitur vocem hanc, non *materialiter*, seu juxta sensum etymologicum vocis, sed *moraliter*, seu ad mentem Prophetarum; et expresse scripserunt: «Donec veniat Messias» Ita Paraphrasis Chaldaica, magnae apud Judaeos auctoritatis, et longe ante Christum conscripta. Simili modo verterunt Jonathas, Pagninus, Onkelos, Targ. Hierosolym: «et sic, ait Drack (3), »interpretantur omnes veteres Hebraei; quorum unum adscribemus »testimonium hic: In Talmude, quaeritur: *Quodnam est nomen »Messiae?* et respondetur: *Schiloh est nomen ejus.*»

47. β) Alii cum Septuaginta dixerunt: *donec veniant quae reposita sunt ei*; seu, *reposita illi*. Jam vero, id Messiae convenire apertum est: significatur enim bonum super omnia excellens et pretiosum Patriarchis a Deo promissum ac praeparatum: tale ac tantum ejusmodi futurum erat, ut exinde Judas super omnes fratres emineret, et ab omnibus adoraretur, illudque omnes expectarent Gentes. Quod quidem Messiae congruere nemo non videt. Alii eundem fere sensum paulo aliter verterunt, dicentes: ψ *ἀποκείτα, cui repositum est*. Ita legitur in codice Oxfordiensi 70; sic legebat Hieronymus (4); sic vertisse LXX contendit Justinus (5); similiter verterunt, seculo II, Aquila et Symmacus; quod autem Aquila tenacissime inhaeret litterae, omnes fatentur cum Hieronymo. Jam vero quam apte Messiae haec significatio respondeat, clare patet: etenim, non solum tribus illa et regnum Judae, sed totus populus Israelis ac lex judaica ad Christum respiciebant, imo et cetera omnia: *Finis Legis Christus* (6); *Quem constituit Deus haeredem universorum* (7).

48. Denique hanc significationem pressius ac litteraliter alii red-

(1) *De civit. Dei*, c. 16, c. 14. — (2) *Adver. Judaeos*, l. 1, c. 21. — (3) *Lexic. Hebraei*. — (4) In *Ezech.* l. V, c. 17. — (5) *Dial. cum Triph.* — (6) *Rom.* X, 4. — (7) *Hebr.* I, 2.

diderunt: in versione Syriaca, prout allegatur ab Ephremo; et in Arabica, prout eam legebat in Egypti et Babilonis codicibus Saadias Haggom, vertitur *Schelloh, Ille cujus est*.

Patet omnes ejusmodi sensus respondere supra dictae tertiae, c) etymologiae, *Quod ei*; in ultimo autem mire notatur ineffabilis Messiae excellentia; qui, quatenus Deus, finis est omnium et ipsius Christi, seu Sui: quatenus homo et theandricum compositum, est Medium eminenter omnia in se complectens media, juxta Paulum (1): *Et ipse est ante omnes, et omnia in ipso constant*. Nullo ergo potest aptiori insigniri nomine, quam illo: *Schelloh, Quod ei, seu, Ille Cujus est*.

Unde quemadmodum *Qui est*, nomen est Dei proprium (2), ita *Quod ei, seu, Ille cujus est*, nomen est Christi: illud plenitudinem, significat Essendi; istud Finis excellentiam, et Medii plenitudinem. Qua de causa, haec simplex et literalis interpretatio ceteris praeferenda videtur, quia quod aliae solum partialiter, ista simpliciter et plene significat.

49. γ) Recentes quidam interpretes contenderunt, juxta quartam supra dictam, d) etymologiam vocis, significare *pacificus* seu *pacificans*. Quod sane nihil Messiae repugnat, cum venerit pacem inter Deum et homines instaurare, et in unum ovile omnes filios Dei reducere: unde et *Princeps Pacis* (3) vocatur; et Michaeas ait (4), *Et erit Iste Pax*.

δ) Hieronymus, in Vulgata Versione, significari voce illa putavit; juxta primam a) etymologiam, *Qui mittendus est*. Vere quidem poterat Messias sic appellari; nam et ipse se *Missum* a Patre dicit; et Moyses videtur illum etiam innuisse dicens (5): *Mitte quem missurus es*: Petrus autem (6) dicebat Judaeis: *Vobis primum Deus misit Eum benedicientem vobis*; Paulus autem (7): *Notum ergo sit vobis; quoniam gentibus Missum est hoc Salutare Dei*. Verum supponit haec interpretatio, quod in textu legatur *Schalach*.

50. Tandem alii, quia Messias toties per Prophetas a Davide et Juda nasciturus praedicatur, putarunt, juxta secundam b) vocis etymologiam, quod *Schiloh, Filius ejus*, significaret; quod, sane, antonomastice dictum, aptissime de Messia intelligitur: sic enim Deus promiserat (8). *Benedicentur in semine tuo* (seu Filio tuo) *omnes gentes terrae*.

Dices: Nomen *Schiloh* de quadam etiam dicebatur civitate, in qua fuit plures annos reposita Arca Domini: ergo prophetia haec Ja-

(1) *Colos.* I, 17. — (2) *Exod.* III, 14. — (3) *Isai.* IX, 6. — (4) *V.* 5. — (5) *Exod.* IV, 13. — (6) *Act.* III, 26. — (7) *Ibid.* XXVIII, 28. — (8) *Gen.* XXII, 18.

cobi ad illam potuit respicere civitatem, non vero ad Messiam.

Resp. conc. *ant.* et nego *conseq.^m* Nihil enim pertinebat ad benedictionem Judae locus ille *Schiloh*; inveniebatur enim, ut notat Pererius, in sorte, seu tribu Ephraim: neque permanentia tribus Judae ullam exhibet cum civitate illa connexionem: neque tale oppidum gentes expectarunt, vel ullam obedientiam ei exhibuerunt. Unde plane stulta dicenda ejusmodi interpretatio.

THESIS XII.

Messias venturus erat intra 70 hebdomades Danieli ab Angelo designatas, quae definitis characteribus ab eodem describuntur.

51. *Nota* 1.º Prophetia Danielis sic describitur (1): *Daniel, nunc egressus sum ut docerem te et intelligeres. Ab exordio precum tuarum egressus est sermo: ego autem veni ut indicarem tibi quia vir desideriorum es. Tu ergo animadvertere sermonem, et intellige visionem.*

Septuaginta hebdomades abbreviatae sunt super populum tuum et super urbem sanctam tuam, ut consummetur praevaricatio, et finem accipiat peccatum, et deletur iniquitas, et adducatur justitia sempiterna, et impleatur visio, et prophetia, et ungatur Sanctus Sanctorum.

Scito ergo, et animadvertere; ab exitu sermonis, ut iterum aedificetur Jerusalem, usque ad Christum Ducem, hebdomades septem, et hebdomades sexaginta duae erunt. Et rursum aedificabitur platea, et muri in angustia temporum: et post hebdomades sexaginta duas occidetur Christus; et non erit ejus populus qui eum negaturus est. Et civitatem et sanctuarium dissipabit populus cum duce venturo; et finis ejus vastitas, et post finem belli statuta desolatio. Confirmabit autem pactum multis hebdomada una; et in dimidio hebdomadis deficiet hostia et sacrificium: et erit in templo abominatio desolationis; et usque ad consummationem et finem perseverabit desolatio.

52. *Nota* II.^a Ut certum supponimus, agi in hac prophetia de Messiae adventu. Et quidem patet.

1.º Communi PP. nec non interpretum christianorum consensu. Hanc etiam fuisse fidem et traditionem Judaeorum ex libris patet Talmudicis; in iis enim ut certum docetur, sermonem esse in hac Danielis revelatione de Messia.

2.º De adventu illius agitur, quo, ait Angelus, *implebitur Visio et*

(1) IX, 22-27.

Prophetia. Atqui quod praecipuum viderunt ac praedixerunt Prophetae, fuit Messiae adventus; ut patet ex Thesi I n. 2. Unde et Petrus aiebat: *Omnes prophetae a Samuel, et deinceps, qui locuti sunt, annuntiaverunt dies istos* (1).

3.º Tunc, dicit, delendum peccatum, adducendam justitiam sempiternam. Sed hoc a Messia erat praestandum, (vide supra, Thesi VI, n. 20): ergo.

4.º Angelus ait venturum *Sanctum Sanctorum Christum* seu, *Messiam Ducem*: sed haec, absolute ac simpliciter dicta, nequeunt nisi de promisso Messia intelligi, ab omnibus Prophetis praedicto, a Judaeis omnibus expectato; ergo.

53. I.^a Theseos pars elucet explicitis prophetiae verbis: *Septuaginta hebdomades abbreviatae sunt super populum tuum... ut finem accipiat peccatum... et ungatur Sanctus Sanctorum... Usque ad Christum ducem hebdomades septem, et hebdomades sexaginta duae erunt.*

II.^a Pars ostenditur. 1.us Character clare a Propheta describitur: *Exibit sermo* (seu decretum et facultas) *ut aedificetur Jerusalem, et aedificabitur platea, et muri in angustia* (v. 25).

2.us Character. Deinde transactis sexaginta duabus hebdomadis occidetur Christus, et reprobabitur populus (v. 26).

3.us Character. Subsequentur defectio hostiae ac sacrificii, dissipatio Sanctuarii, et civitatis a duce et populo advena; et post bellum perseverabit desolatio usque ad finem et consummationem: (vv. 26, 27).

SCHOLIA.

Ad insignem hanc prophetiam facilius intelligendam, et ad aliquas minus probatas excludendas interpretationes, pauca subjicere necessum est.

54. I. Septuaginta hebdomades illae, vel dierum, vel annorum intelligendae erant: non enim Judaeis aliud hebdomadum genus notum ac usitatum. Jam vero aperte constat, characteres illos supra notatos locum non habuisse intra dierum septuaginta hebdomades; fuerunt ergo annis computandae.

De hebdomadibus dierum passim sermo est in Sacris Literis: ex gr. Daniel ipse ait (2): *In diebus illis, ego Daniel iugebam trium hebdomadarum diebus.* De annorum autem hebdomadis legitur in Levitico (3): *Numerabis quoque tibi septem hebdomadas*

(1) Act. III, 24.—(2) X, 2.—(3) XXV, 8.

annorum, id est, septies septem, quae simul faciunt annos quadraginta novem.

55. II. Ab edicto Cyri aedificari coepit Jerusalem, ideoque inde sunt LXX hebdomadae computandae.

Nota: cum in Danielis prophetia de edicto edificandae Jerusalem sermo fiat, et quatuor distincta decreta in SS. Literis exhibeantur, nempe; primum Cyri, secundum Darii Hystaspis, et tertium Artaxerxis Longimani anno regni septimo, et quartum ejusdem in anno vigesimo; inde hac de re quatuor surrexerunt sententiae.

Jam vero pro Cyri decreto stare opus est.

1.º Apud Isaiam (1) legitur: *Ipsae aedificabit civitatem meam, et captivitatem meam dimittet, non in pretio, neque in muneribus.* Et rursus (2): *Pastor meus es, et omnem voluntatem meam complebis. Qui dico Jerusalem: aedificaberis; et templo: fundaberis.* Jeremias scripsit ad captivos, quos traduxerat Nabuchonosor de Jerusalem in Babylonem, et dixit illis (3): *Cum coeperint impleri in Babylone septuaginta anni, visitabo vos, et suscitabo super vos verbum meum bonum, ut reducam vos ad locum istum.* Jam vero, septuaginta anni captivitatis tempore Cyri impleti sunt, quem prophetiam illam explevisse, aperte legimus in Paralipomenon (4), nec non in Esdra (5): *Anno primo Cyri, Regis Persarum, ut compleretur verbum Domini ex ore Jeremiae, suscitavit Dominus spiritum Cyri regis Persarum: et traduxit vocem in omni regno suo, etiam per scripturam, dicens: Haec dicit Cyrus, rex Persarum: Omnia regna terrae dedit mihi Dominus Deus caeli, et ipse praecepit mihi ut aedificarem ei domum in Jerusalem, quae est in Judaea. Quis est in vobis de universo populo ejus? Sit Deus illius cum ipso. Ascendat in Jerusalem, quae est in Judaea, et aedificet domum Domini Dei Israel, ipse est Deus qui est in Jerusalem.*

56. 2.º Sub Artaxerxe, scilicet, filio Cyri, (non alio, Longimano dicto), aedificabant Judaei civitatem (6): atqui tunc nullum aliud exiverat edictum praeter illud Cyri; ergo. Sane, Judaeorum hostes eos accusarunt, quod civitatem contra Regis voluntatem construerent; at Judaei calumniam repulerunt, dicentes; nihil contra Cyri edictum efficere. Imo explicitè Esdras asserit (7): *Aedificaverunt et construxerunt, jubente Cyro, et Dario et Artaxerxe, regibus Persarum.* Et alibi ipse Esdras orans ait (8): *Non dereliquit nos Deus noster, sed inclinavit super nos misericordiam coram rege (re-*

(1) XLV, 13.—(2) XLIV, 28.—(3) XXIX, 10.—(4) II, c. XXXVI, 22, 23.—(5) I, c. I, 1-3.—(6) Ibid. IV, 12.—(7) Ibid. VI, 14.—(8) Ibid. IX, 9.

ges. in hebraico textu) *Persarum, ut daret nobis vitam, et sublimaret domum Dei nostri, et extrueret solitudines ejus, et daret nobis septem in Juda et Jerusalem.* Quae quidem dicebat Esdras sub Artaxerxe, anno septimo regni ipsius: jam vero in edicto anni illius nec verbum habet hic rex de aedificatione templi vel civitatis; ergo priores reges dederant facultatem aedificandi Jerusalem, ideoque et Cyrus: et sane Darius permisit solum ut compleretur Cyri decretum.

Nec objicias quod nonnulli, libitu suo, obtrudunt; non aedificari civitatem aliquam, donec struantur muri ipsius; hoc autem solus concessit Artaxerxes in secundo suo decreto. Negamus enim prorsus, requiri muros ad civitatem aedificandam; muri enim non ad formam civitatis, sed ad defensionem nonnunquam struendi sunt. Unde et Zacharias, prosperitatem et magnitudinem describens Jerusalem, ait (1): *Absque muro habitabitur Jerusalem, prae multitudine hominum et jumentorum in medio ejus.*

57. 3.º Anno vigesimo Artaxerxis Longimani, (inde volunt aliqui computandas Danielis hebdomades), non coeperunt Judaei aedificare civitatem; sed interrupta perficere (2): *Cum audissent, quod coepissent interrupta concludi, irati sunt nimis.*

4.º Daniel, sane, ex iis, quae ab Angelo audivit, intellexit praedictionem, initium, nempe, et finem hebdomadam: *Scito, ergo et animadvertite,* ait illi Angelus; *Tu, ergo, animadvertite sermonem, et intellige visionem.* Atqui Daniel Cyrum quidem agnovit, et edictum illius vidit, de aliis autem regibus et eorum edictis nihil sciebat; ergo fateri opus est, locutum fuisse Angelum de Cyro, et edicto ipsius.

5.º Denique, stat aperte pro nostra sententia Hieronymus (3) dicens: «Sub Cyro enim jussum est, ut aedificetur Jerusalem.»

58. Obj. 1.º Anno Darii secundo, filii Hystaspis, completi fuere anni captivitatis: ergo ex eo tempore computanda Judaeorum liberatio et civitatis aedificatio. Antec. ex Zacharia probatur (4): *Anno secundo Darii... Angelus Domini dixit: Domine exercituum, usquequo tu non miseraberis Jerusalem et urbem Juda? Iste jam septuagesimus annus est.*

Resp. Nego ant. Nam tunc, utique, completi sunt septuaginta anni desolationis templi; scilicet, a vigesimo septimo anno Nabuchodonosoris, cum urbs, templumque combusta fuere: septuaginta autem anni captivitatis, a Jeremia praenuntiati, completi sunt anno Cyri primo, ut supra ostensum est.

(1) II, 4.—(2) II, Esdr. IV, 7; VII.—(3) In Isai. I, 12, c. XLIV, v. 28.—(4) I, 1, 12.

Obj. 2.º In edicto Cyri nec verbum habetur de aedificanda Jerusalem: ergo nequeunt ex eo tempore hebdomadae computari.

Resp. *Indirecte et implicite*, clare tamen, non habetur in edicto Cyri, facultas Jerusalem aedificandi; nego. Directe et explicite; permitto. Scriptura non refert ad litteram integrum decretum; sed quoad sensum, et in compendio: dicit, in edicto facultatem fieri, ut omnes redeant in Jerusalem, ibique aedificent templum Domini. Quid autem necessum erat dicere, aedificate domos, struite civitatem ad habitandum? Imo prophetae populum arguebant, quod longe majorem in aedificandis sibi domibus haberent sollicitudinem, quam in domo Dei construenda.

Insuper, ait Esdras, per Cyrum impletam fuisse Jeremiae prophetiam; quae explicite de aedificatione Jerusalem agit: vide, supra, primam thesis rationem (n. 55).

59. Obj. 3.º In hebraico legitur, *Sanctitas Sanctitatum*, non vero *Sanctus Sanctorum*. Non ergo de Messiae adventu, sed de constructione Templi videtur locutus Angelus.

Resp. transeat *Ant.* et nego *conseq.* Nam post septuaginta hebdomades annorum destructum, quidem, non autem unctum fuit templum. Quod si velis septuaginta dierum intelligere hebdomades, nulla tunc facta est templi consecratio, sed longe post, sub Esdras.

Dixi *transeat*; nam lectio ejusmodi a punctis repetitur, a Judaeis textui adjectis: LXX Interpretes et Vulgata ante punctuationem illam, legerunt; *Sanctus Sanctorum*. Nihil tamen obstat, quominus appelletur etiam Christus, *Sanctitas Sanctitatum*.

Obj. 4.º Ex historia et Chronologia discimus, a Cyro ad Christi adventum, longe plures percurrisse annos, quam Septuaginta hebdomadam: a Cyro ergo computari nequeunt.

Resp. Ex historia et Chronologia certa; nego; dubia et antilogiis scatenti; conc.

Historiae scriptores et Chronologi, tum in regibus qui post Cyrum extiterunt, tum in annis, quibus regnarunt, computandis, adeo inter se adversantur, et invicem mendacio accusant, ut stultum plane foret, velle sacras scripturas et dicta prophetarum ex eorum assertis definire.

60. Herodotus antiquior est scriptor, qui de Regno Persarum scripsit. Post illum, at eodem seculo, Ctesias: hic, ait Photius (in *Excerptis Ctesiae Historiis*), Herodotum in multis mendacem, et scriptorem fabulatum appellat; et «fere in omnibus repugnantia» Herodoto narrat. Et quidem, Ctesias inter Persas morabatur, fuitque medicus Artaxerxi charissimus; quare potuit res eorum facile dignoscere. Herodotus autem è longe, et ex auditis aliorum rela-

tionibus, scripsit. Unde Diodorus et Trogius Pompejus sequuntur Ctesiam, potiusquam Herodotum. Tamen, neque fidem Ctesiae praebent alii antiqui historiatores, atque Strabo; Homero potius, aliisque fabulosis poëtis fidem adhibendam, quam Herodoto, Ctesiae, aliisque similibus.

Vixit Ctesias temporibus Cyri (junioris), et ejusdem fratris, Artaxerxis: quorum pater dictus est, Ochus seu Darius seu Artaxerxes; mutavit enim nomina.

Thucydides minoris est auctoritatis; non enim de rebus scripsit Persarum, sed, longe post, de Graecorum bello Peloponneso.

Cesar Cantú, in sua *chronologia*, § 14, ait: «Non est hic necessum memoria repetere, chronologiae praecisionem recenter fuisse invectam, et apud antiquos appropinquationem aliquam quaeri tantum posse. Praeclari meriti scriptores ordinandis vacarunt temporibus; verum unusquisque proprium invexit systema, aliorum supputationibus adversum, demonstratum tamen aequalis ponderis argumentis.» Inferius (§ 21,) ait: «Adjiciamus, insuper, *Fasta consularia* sibi consentientia existere, ab anno 479 fundatae Romae (275 ante Christum); verum ante istam aetatem, a semetipsis discordare, nec non a scriptoribus.»

Videant ergo quam selegerint normam, ii, qui, Prophetarum et ceterarum scripturarum divinarum neglectis documentis, profanos amant audire historiatores, ad Danielis computandas Hebdomadas.

III. Hebdomadarum Danielis chronologica distributio.

61. Subjicimus chronologiam hebdomadis Danielis congruentem, juxta sententiam quam probavimus: eam excribimus ex Theologia PP. Soc. Jesu, qui Wirceburgenses dicuntur.

	Anno.
Ab anno I Cyri, quo Judaei ex captivitate Babylonem reversi, usque ad annum vigesimum Artaxerxis II, sive Longimani.	49
Inde ad initium regni Alexandri M. in Graecia.	68
Hinc ad mortem Darii Codomanni, regis illius opulenti, (Dan. XI) ab Alexandro devicti.	6
A morte Darii ad mortem Alexandri M.	6
Quia 1.º Machab. I, 8, dicitur: <i>et regnavit Alexander annis duodecim, et mortuus est</i> ; hoc est annis sex in Macedonia, juxta illud (1.º Mach. I, 1); « <i>Qui primus regnavit in Graecia, egressus de terra Cethim</i> » id est, Macedo-	